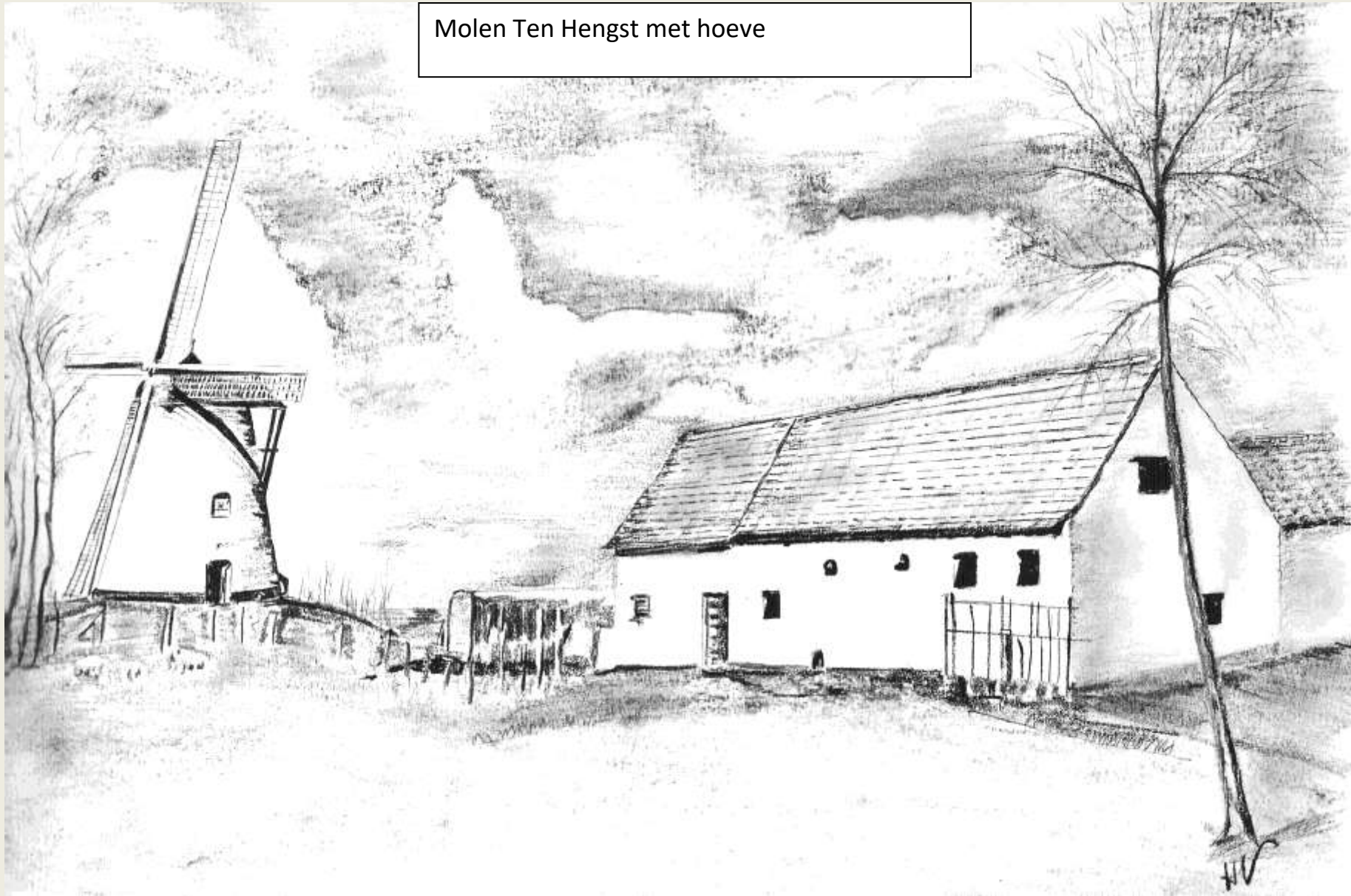

HOEVEN

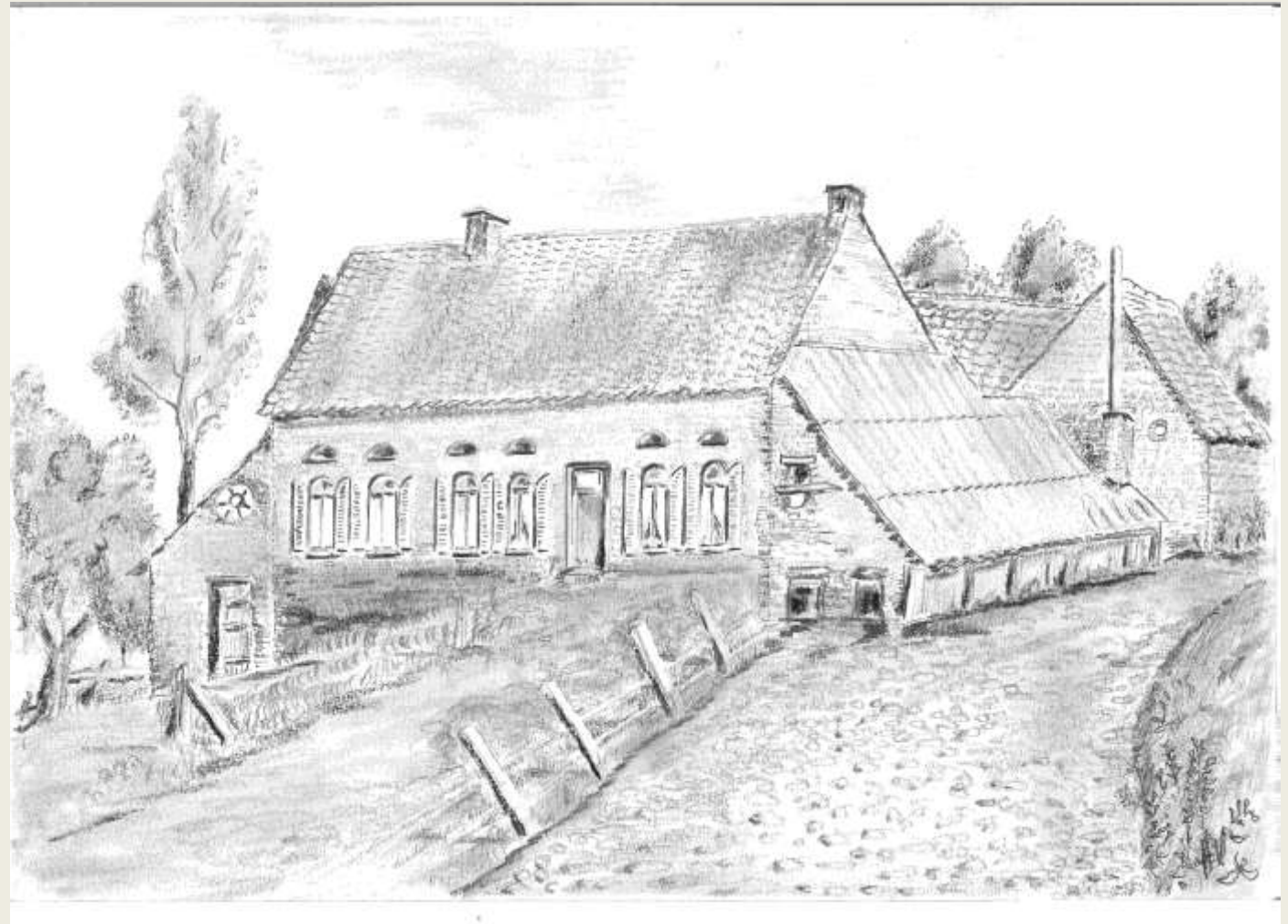
Hoeve De Donder. Deze grote vierkanthoeve ligt in het gehucht Ladeuze op het vroegere grondgebied van Etikhove, op de grens met Leupegem. Het is een van de weinig hoeven in de streek met een klokketorentje op de nok van het woonhuis. Een moerbalk draagt het jaartal 1780, echter in spiegelbeeld. De zuidelijk stalmuren zijn met vier steunberen versterkt gezien de steile helling van het terrein. De brouwerij zou in werking zijn gebleven tot aan de Tweede Wereldoorlog. De brouwinstallatie werd ontmanteld en de gebouwen werden stallingen. Tegen een van de gevels zijn nog sporen te zien van een vroegere hoge schoorsteen. Na het wegvallen van de bedrijfsleider De Clercq Georges verdween vanaf de eenentwintigste eeuw alle bedrijvigheid. Deze mooie site staat ondertussen te koop aangeboden maar lijdt onder de tand des tijds. Gerenoveerd i 2014.

Molen Ten Hengst met hoeve

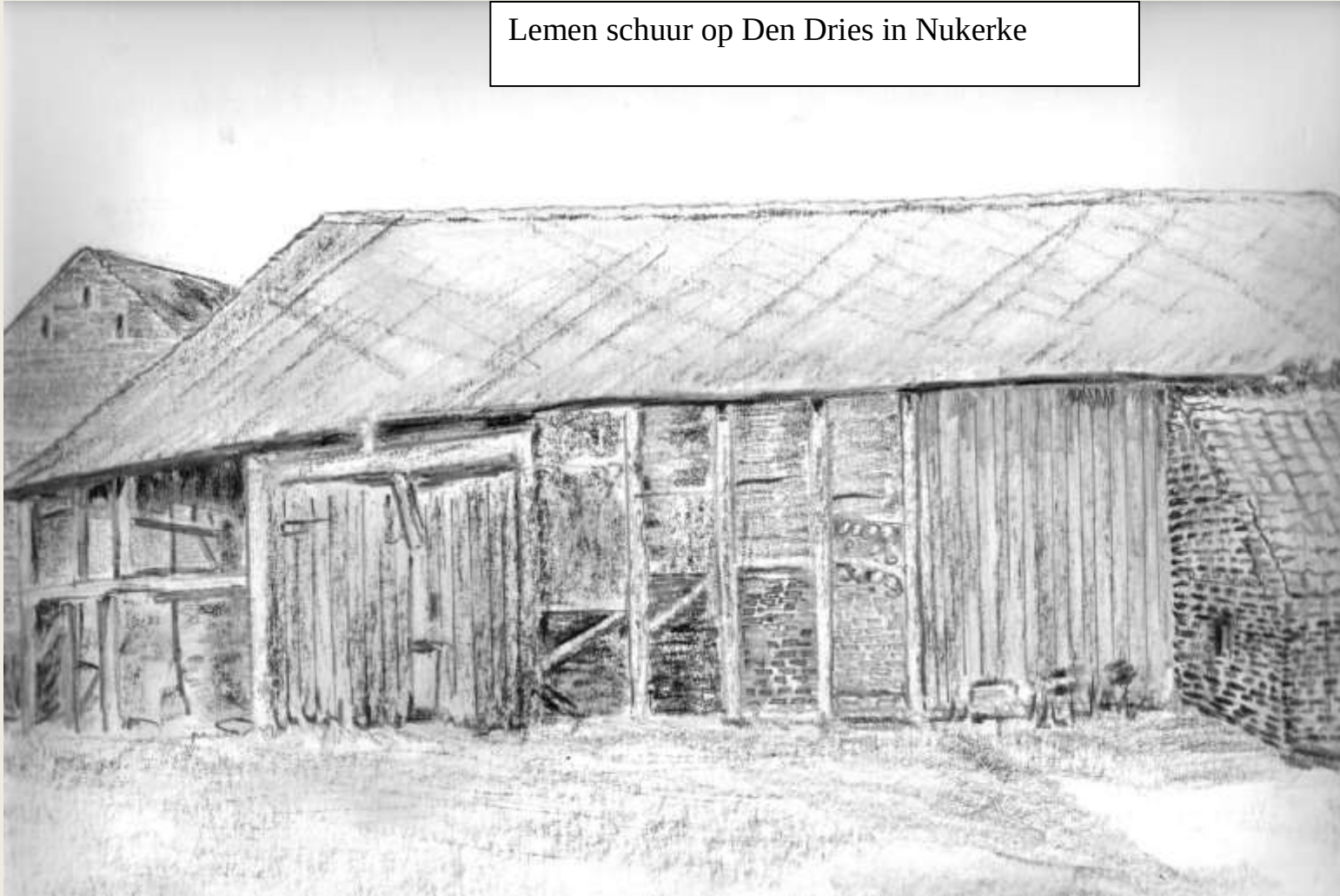
Hoeve langs de Pontstraat in Nukerke. In de achtergrond
de verdwenen houten molen "Ter Gheynst"

Oude hoeve op de hoek van de Fonteineweg en de Keizerrei. Volgens historische bronnen zou Karel V (Keizer Karel), vóór zijn huwelijk met Isabella van Portugal, bij “Johanna van der Gheynst” een dochter verwekt hebben, nl. de latere landvoogdes Margaretha van Parma (1522-1586). Tijdens zijn huwelijk werden nog volgende kinderen geboren : Filips, Maria, en Johanna . Ten slotte had hij nog een zoon, Don Juan, buiten zijn huwelijk en na de dood van zijn vrouw Isabelle. Gedurende haar bestuursperiode verbleef Margaretha te Oudenaarde in het “Huis van Margaretha van Parma”, naast de “Boudewijnstoren”. De jonge Karel verbleef wel eens in Oudenaarde bij de familie de Lalaing (huis aan de Schelde) en juist daar zou de jonge Johanna dienstster zijn geweest.

Lemen schuur op Den Dries in Nukerke

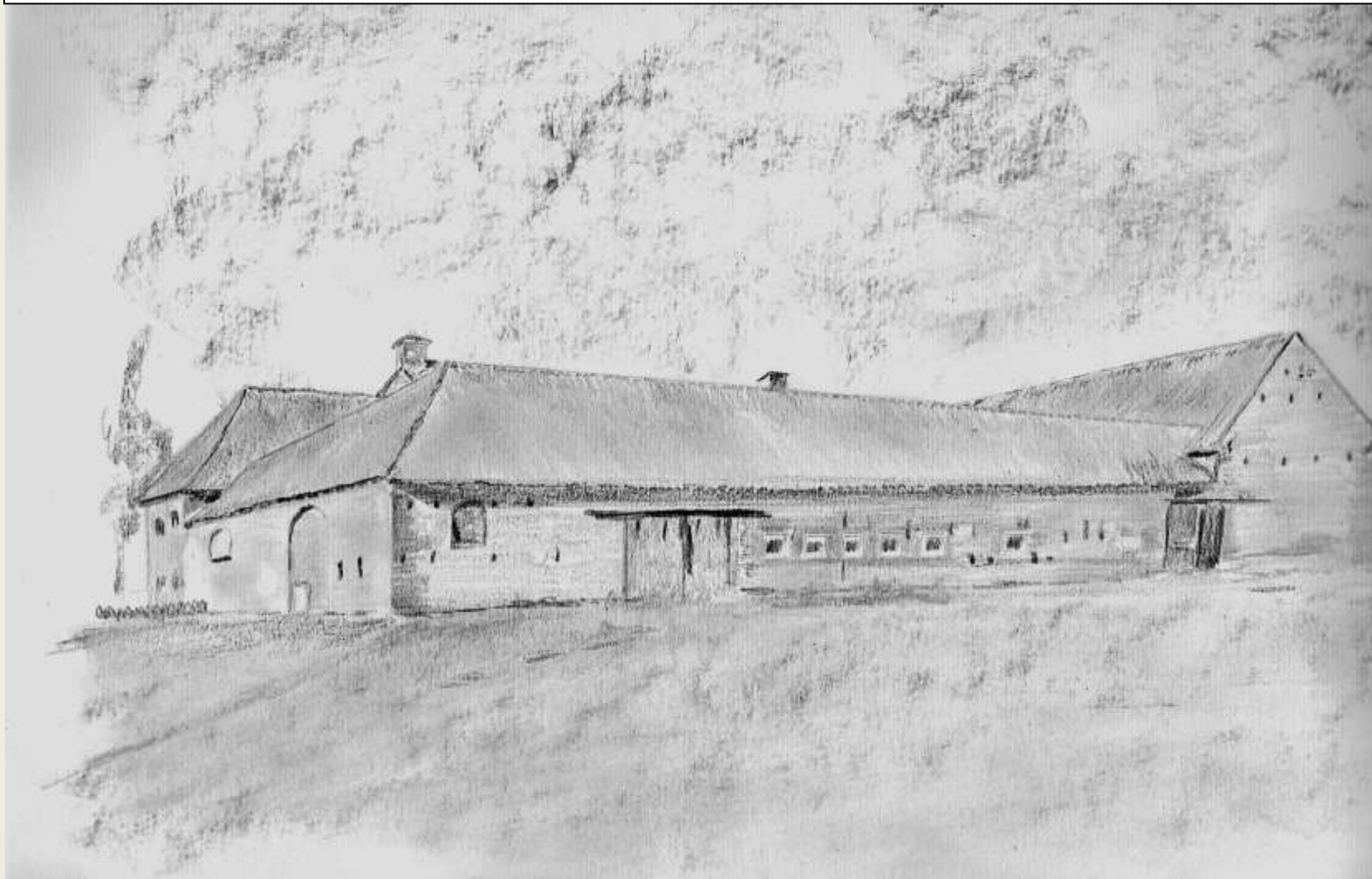
[Geef een citaat uit het

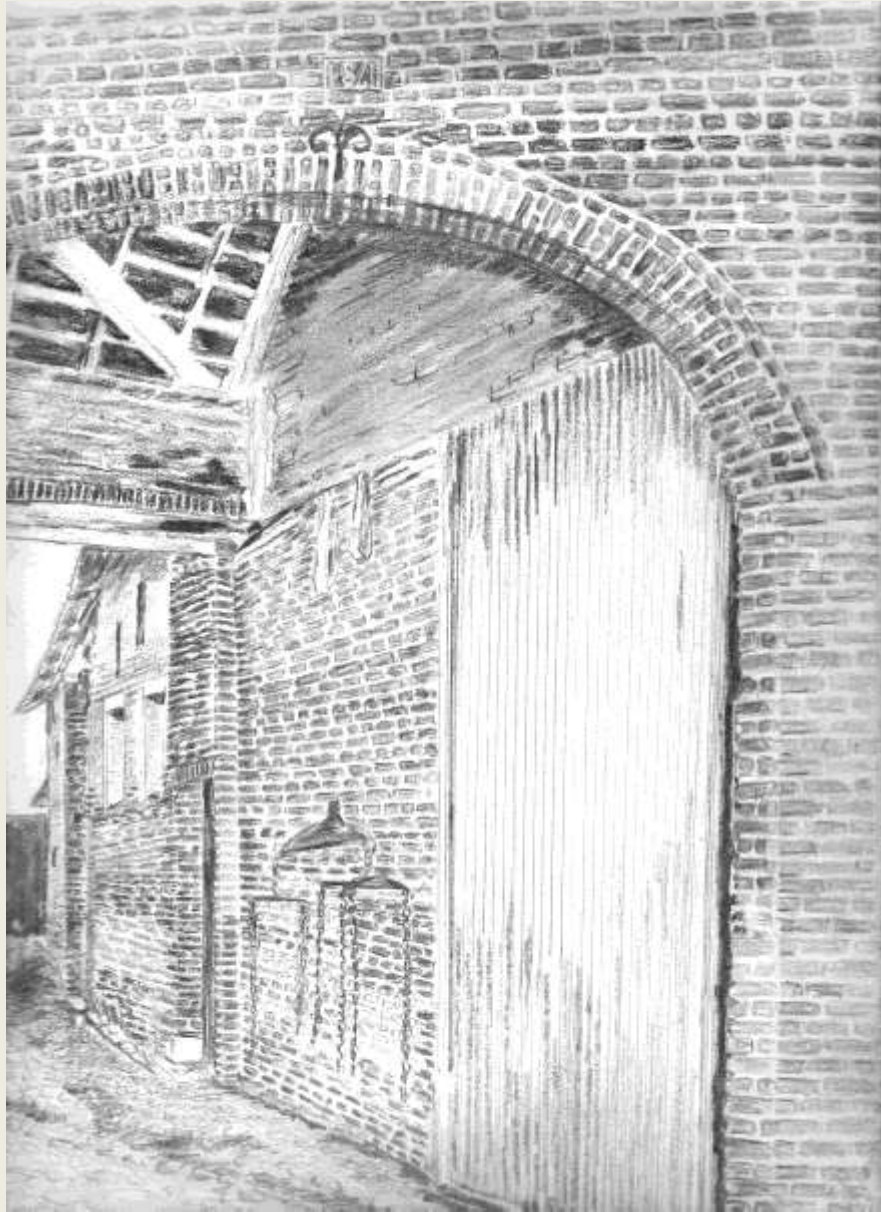
document of de samenvatting van een interessant punt op. Het tekstvak kan overal in het document worden neergezet. Ga naar het tabblad Hulpmiddelen voor tekenen als u de opmaak van het tekstvak voor het blikvangercitaat wilt wijzigen.]

Hoeve langs Ruitegem in Nukerke

“Het Schaliënhof te Maarke-Kerkem, Hasselstraat 18-20 te Maarke-Kerkem, werd beschermd, overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten, gewijzigd bij de decreten van 18 december 1992, 22 februari 1995, 22 december 1995, 8 december 1998, 18 mei 1999, 7 december 2001 en 21 november 2003.

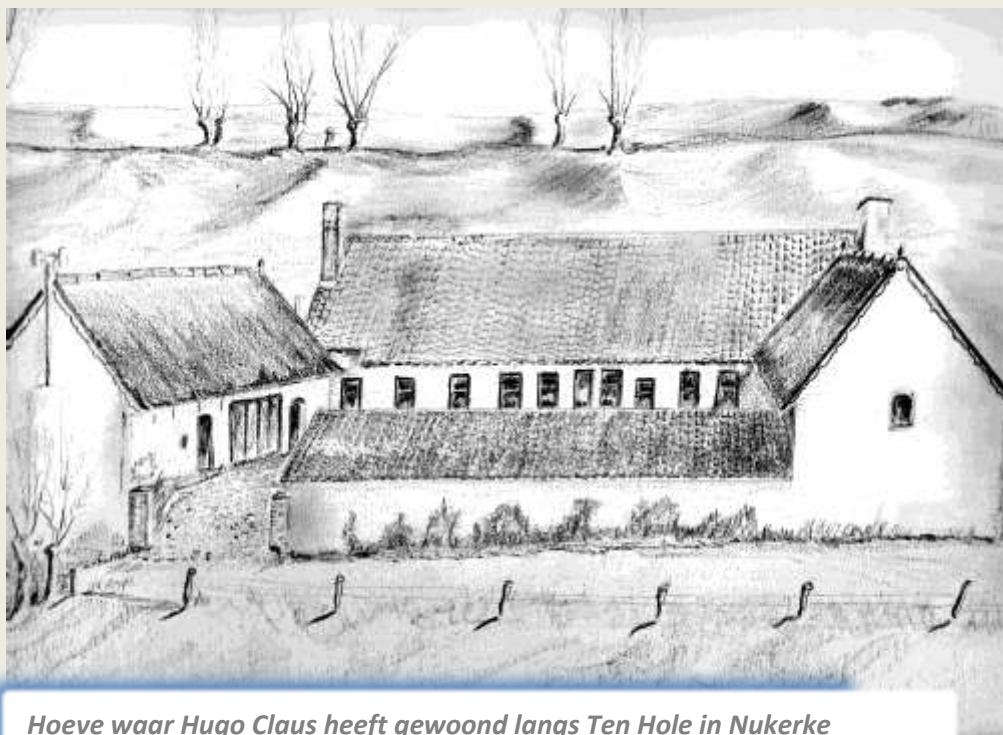

Hoeve Schoorens in Nukerke langs De Spijker

Vervallen hoeve langs de Dieriksstraat in Nukerke

Hoeve waar Hugo Claus heeft gewoond langs Ten Hole in Nukerke

Verblijfplaats van de schrijver Hugo Claus. De schrijver kocht de gesloten hoeve, typische bouwtype voor Zuid-Vlaanderen, in 1960. Tot dan was de boerderij een bloeiend bedrijf in eigendom van de familie René Tonniau-Verhellen. Het was toen nog heel uitzonderlijk dat bij het op rust gaan van de landbouwer de boerderij niet werd verder gezet door een van de kinderen. Maar de kleinschalige landbouw bleek geen toekomst meer te hebben. Welstellende stadsmensen lonkten naar “den buiten”. Dus ook deze boerderij werd verkocht aan “stadsmensen” zoals dat toen werd gezegd. Het neerhof ligt in Tenhole nr 3, een oase van rust en groen, in een klein dal tussen twee uitlopers van de getuigenheuvel. De nabije bron geeft het jaar door overvloedig drinkbaar water. Mensen uit de buurt en stadslui kwamen zich hier bevoorraden. Tot de jaren 70 was de weg Tenhole zelfs niet gekasseid. Het merendeel van de wegen in de gemeente waren dat wel (macadam of asfalt kende men hier blijkbaar nog niet); de weg was gewoon met grind verhard en voldoende breed voor stro- of hooiwagen. Hugo Claus liet de oude boerderij opknappen, zeg maar stevig verbouwen. Dit karwei nam enkele jaren in beslag. Het woonhuis werd mooi ingericht en schuren en stallingen, met rieten dak, kregen elk hun functie. Deze plek werd voor het gezin Claus een vaste stek vanaf

1963. In de boomgaard werd een kleine chalet gebouwd; het werkterrein van de schrijver. Algauw werd vrouw Elly Overzier een graag geziene dame die vlot met de mensen van “den buiten” kon opschieten. Zo liep zoontje Thomas vanaf de 1ste kleuterklas school in de “Gemeenteschool”. Meermaals liet vrouw Elly haar ongenoegen blijken over de hygiënische toestand van het schooltje. De toiletten waren “vertrekken” zonder waterspoeling en je weet wel ...een plank met een rond gat.... Maar, het moet gezegd, ... het onderwijs was naar de wens van de ouders want de knaap kon er later zedenleer volgen. De eerste leerling in de school wiens ouders het aandurfd en een aanvraag in te dienen voor de cursus zedenleer in de school van het zó katholieke Nukerke. De aanstelling van een leraar zedenleer liep niet van een leien daakje. Het schoolhoofd moest zelf zorgen voor een leraar-zedenleer. De aanstellingen verliepen niet vlot en meermaals waren er perioden dat de jonge Thomas geen les in de zedenleer kreeg. Zij moeder viel er niet over dat de jonge snaak dan maar de godsdienstlessen passief meevolgde en ... of hij er zich aan intersseerde! Op de speelplaats annimeerde hij En of hij het naar zijn zin had. Een dorpsschool midden de

velden en weiden én toffe buren... Het jonge kind was verknocht aan de tuinman Georges die hem meermaals van school meenam naar Tenhole, soms achter op de fiets. Het jonge ventje beleefde er een heerlijke tijd in de buurt van 't Holand.

Dat de nieuwe woonst van de schrijver ergens verscholen lag daar in het rustige Nukerke blijkt uit een krantenbericht waarin Hugo Claus liet optekenen dat hij ging wonen “op een plaats in Nukerke waar Christus nog niet voorbij gekomen was”, dit tot ergernis van heel wat mensen. En placht hij niet te zeggen tegen zijn bezoekers:”... volg de gids want anders komt u in de bled (van het Frans le bled, wat zo veel kan betekenen als de woestijn) terecht !”. Hoe je er wel terecht kon bij hem? Ergens langs de Staatsbaan (nu Rijksweg) nam je de Dierickstraat, een kronkelende, wagenbrede kasseiweg. Vóór de klim draaide je rechts het straatje Tenhole in. In 1970 verliet Hugo Claus Nukerke en trok naar Amsterdam.

Korte tijd nadien nam de familie Marc Donckers (Lier 1935), alias Marc Insingel, samen met zijn vrouw Hilde Sacré en zoontje Niels er hun intrek. Marc Insingel, oud-leerling van het Conservatorium in Antwerpen, is een bekend Vlaams prozaschrijver en dichter die talrijke dichtbundels op zijn naam heeft.

Te Nukerke (van Hugo Claus)

‘s Zondags na de vespers, wil hij thuis geen krentenbrood,
de idioot. Hij stapt in het veld en in de huizen
en zwijgt in alle talen.

Zelfs al zit je in de bomen
dan ben je toch geen vogel.

Ook in mijn denken staat hij daar
zonder een gebaar, zijn tanden malen.
Ik zwaai met mijn hand, hij ziet een zeis.

Als er geen koeien waren
dan was de bandhond een groot beest.

Dan rukt hij de almanak met playgirls
van de wand en rent in het aardappelland.

Beetje bij beetje at de vlo
het oor van de hond..

Hij vertrouwt de waarde van woorden niet
(zoals ik, maar met een andere nood).

Met zijn playgirl klimt hij blaffend
tussen de takken:

In nemen en in gheven
Moeten die sinne
Die dolen in minne
Altoes hier leven.

. Hoevetje van Merke Verbruggen

Potloodtekening van het verdwenen hoevetje van Merke (Omer) Verbruggen. Hoevetje van Omer Verbruggen, in de volksmond "Merke". Merke en zijn vrouw Marie baatten een koeplekje uit in het "Meetjesstraatje" in Nukerke, nu Glorieuxstraat. Merke verdiende nog wat bij als schoenmaker. In zijn tuin had hij een struik calysiahout staan. Na het overlijden van Merke en zijn vrouw werd het huisje tijdelijk een jeugdheem. In de jaren 80 noemde het daar Hof ter linden. De site verdween nadien om plaats te maken voor een nieuwbouw. De twee linden werden bewaard.

